

Sygn. akt: KIO/UZP 368/09

WYROK
z dnia 3 kwietnia 2009r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Emil Kuriata

Członkowie: Andrzej Niwicki
Sylwester Kuchnio

Protokolant: Natalia Mierzicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2009 r. w Warszawie odwołania wniesionego przez **Mirosława Sowulę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "BIZMIR", 40-750 Katowice, ul. Jemiołowa 9;** od rozstrzygnięcia przez zamawiającego **Kompania Węglowa S.A., 40-039 Katowice, ul. Powstańców 30** protestu z dnia 27 lutego 2009 r.

orzeka:

1. Oddala odwołanie.

2. Kosztami postępowania obciąża **Mirosława Sowulę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "BIZMIR", 40-750 Katowice, ul. Jemiołowa 9** i nakazuje:

- 1) zaliczyć na rzecz Urzędu Zamówień Publicznych koszty w wysokości 4 574 zł 00 gr (słownie: cztery tysiące pięćset siedemdziesiąt cztery złote zero groszy) z kwoty wpisu uiszczzonego przez **Mirosława Sowulę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "BIZMIR", 40-750 Katowice, ul. Jemiołowa 9,**
- 2) dokonać wpłaty kwoty 0 zł 0 gr (słownie: xxx złotych xxx groszy) przez xxx na rzecz xxx stanowiącej uzasadnione koszty strony poniesione z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika,
- 3) dokonać wpłaty kwoty 0 zł 0 gr (słownie: xxx) przez xxx na rzecz Urzędu Zamówień Publicznych na rachunek dochodów własnych UZP,
- 4) dokonać zwrotu kwoty 10 426 zł 00 gr (słownie: dziesięć tysięcy czterysta dwadzieścia sześć złotych zero groszy) z rachunku dochodów własnych Urzędu Zamówień Publicznych na rzecz **Mirosława Sowuli prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "BIZMIR", 40-750 Katowice, ul. Jemiołowa 9.**

Uzasadnienie

Zamawiający – Kompania Węglowa S.A. prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia sektorowego na „Dostawę bonów żywieniowych (kuponów profilaktycznych) na realizację posiłków profilaktycznych oraz pośrednictwo w realizacji tych bonów w punktach (placówkach) handlowych i gastronomicznych dla pracowników KW S.A. CW Zachód Oddział KWK "Szczygłowice" w okresie 12 miesięcy”, w trybie przetargu nieograniczonego.

Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich w dniu 14 lutego 2009 roku pod numerem 2009/S 31 – 045771.

Dnia 27 lutego 2009 roku Wykonawca – Mirosław Sowula Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe "BIZMIR" z siedzibą w Katowicach, wniósł protest na postanowienia Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia (SIWZ).

Dnia 27 lutego 2009 roku Zamawiający wezwał wykonawców do wzięcia udziału w postępowaniu toczącym się w wyniku wniesienia protestu.

Dnia 9 marca 2009 r. Zamawiający protest oddalił.

Z decyzją Zamawiającego nie zgodził się Protestujący i dnia 19 marca 2009 roku wniósł odwołanie do Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, decyzji Zamawiającego zarzucając naruszenie:

1. art. 7 ust. 1 oraz
2. art. 29 ust. 1 i 2 ustawy, a także
3. art. 58 § 1 kodeksu cywilnego w zw. z art. 14 ustawy oraz art. 232 kodeksu pracy, poprzez zastąpienie obowiązku zapewnienia pracownikom posiłków profilaktycznych bonami żywieniowymi oraz sformułowanie kryteriów oceny ofert w sposób uniemożliwiający zachowanie uczciwej konkurencji.

Wobec powyższego wniósł o nakazanie Zamawiającemu modyfikacji SIWZ poprzez:

1. Prawidłowe określenie przedmiotu zamówienia, tj. określenie, iż przedmiotem zamówienia jest zapewnienie pracownikom Zamawiającego możliwości korzystania z posiłków profilaktycznych w czasie pracy lub dostarczenie im produktów, z których będą mogli

takie posiłki przygotować sami (zgodnie z art. 232 kodeksu pracy i wydanym na jego podstawie rozporządzeniem)

ewentualnie:

2. Zmianę kryteriów oceny ofert przez jednoznaczne ustalenie ilości placówek, jakimi ma dysponować Wykonawca oraz zmniejszenie wagi tego kryterium przy dokonywaniu oceny ofert.

Uzasadniając wskazał, iż w dniu 9 marca 2009 r. Zamawiający oddalił wniesiony przez Odwołującego się protest dotyczący postanowień SIWZ. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia protestu Zamawiający podał, iż *jako pracodawca ma prawo zapewnić pracownikom możliwość przyrządzania posiłków we własnym zakresie z dostarczonych produktów (§2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie profilaktycznych posiłków i napojów (Dz. U. Nr 60 poz. 279, dalej powoływane jako "rozporządzenie")*. Realizacja tego ustawowego obowiązku Zamawiającego jako pracodawcy (art. 232 kodeksu pracy) ma następować poprzez wydawanie pracownikom Zamawiającego bonów żywieniowych, co zdaniem Zamawiającego nie koliduje z przepisem art. 232 kp ani §2 ust. 2 rozporządzenia. Zamawiający podał także, iż *prawidłowość jego stanowiska w zakresie zastąpienia posiłków bonami żywieniowymi potwierdziła Krajowa Izba Odwoławcza w wyroku z dnia 22.10.2008 r. wydanym w postępowaniu o sygn. KIOIUZP/1089/08*. Ponadto Zamawiający wskazał, iż *to on ma prawo określenia kryteriów użyteczności przedmiotu zamówienia i wymogów stawianych wykonawcom, a kryterium podane w SIWZ ma na celu wyłonienie Wykonawcy, który dysponuje największą liczbą placówek*.

Odnosząc się do przedstawionych w uzasadnieniu oddalenia protestu argumentów Zamawiającego Odwołujący podkreślił, iż Zamawiający przyznaje, że składane przez niego zamówienie ma na celu realizację wynikającego z art. 232 kodeksu pracy obowiązku zapewnienia posiłków i napoi pracownikom zatrudnionym w warunkach szczególnie uciążliwych. Wydanie pracownikom bonów żywieniowych nie może być uznane za realizację tego obowiązku. Rodzaje posiłków profilaktycznych i napojów, wymagania, jakie powinny spełniać oraz przypadki i warunki ich wydawania określa rozporządzenie, które wymaga, by posiłek profilaktyczny był posiłkiem gorącym oraz by był zapewniony w czasie pracy. Warunki te muszą być spełnione niezależnie od tego czy pracodawca (Zamawiający) sam posiłki przygotowuje i wyda pracownikom czy też zapewni by pracownicy mogli je przygotować sami z dostarczonych im produktów czy też wreszcie by posiłek wydał punkt gastronomiczny. Obowiązek ten jest też niezależny od możliwości pracodawcy. Należy przy tym wskazać, iż

Zamawiający, oprócz ogólnych stwierdzeń o specyfice branży górniczej, nie wskazał, z jakich faktycznie powodów nie ma możliwości zapewnienia pracownikom posiłków profilaktycznych. Nie ma prawnej możliwości, jak chciałby tego Zamawiający, zastąpienia gorącego posiłku profilaktycznego bonem żywieniowym. Celem regulacji art. 232 kodeksu pracy i wydanego z jego delegacji rozporządzenia jest bowiem zapewnienie pracownikowi posiłku profilaktycznego na bieżąco, tak by umożliwić regenerację w czasie pracy, a nie przyznanie swoistego ekwiwalentu za brak realizacji tego obowiązku w postaci bonów wymiennych na żywność. Stanowisko Odwołującego potwierdzone zostało przez Inspektora Państwowej Inspekcji Pracy w opinii z dnia 9 sierpnia 2007r., gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż wydanie pracownikom bonów towarowych nie może być uznane za zrealizowanie obowiązku dostarczenia posiłku profilaktycznego. Nie jest też prawdziwe stwierdzenie, iż KIO potwierdziła prawidłowość stanowiska Zamawiającego w wyroku z 22.10.2008 r. KIO jedynie stwierdziła, że nie jest powołana do kontroli przestrzegania przepisów prawa pracy oraz że z opinii Departamentu Prawnego Głównego Inspektoratu Pracy wynika, iż dysponowanie stołówką przez zakład pracy nie wyklucza przygotowania posiłków przez pracowników z dostarczonych im produktów. Należy jednak zauważyć, że Zamawiający nie dostarcza pracownikom produktów, z których mogliby przygotować sobie posiłki, a jedynie oferuje im bony z możliwością zamiany na żywność. Wobec tego nie można mówić o realizacji obowiązku zapewnienia pracownikom posiłków profilaktycznych, bo te, gorące, muszą być zapewnione na bieżąco, w czasie pracy.

Wobec powyższego, skoro Zamawiający, co sam przyznaje, zmierza do zrealizowania poprzez przeprowadzenie postępowania w niniejszej sprawie, do wykonania ciążącego na nim z mocy art. 232 kodeksu pracy obowiązku zapewnienia posiłków profilaktycznych - nie może określić przedmiotu zamówienia jako dostarczenie bonów żywnościowych. Prawidłowe określenie przedmiotu zamówienia powinno w tym wypadku przewidywać dostarczenie pracownikom posiłków profilaktycznych lub produktów do ich przygotowania, spełniających wymogi rozporządzenia, i to w czasie ich pracy, a więc w miejscu świadczenia przez nich pracy lub innym, gdzie w czasie pracy mogą skorzystać z prawa do posiłku, stąd żądanie zmiany SIWZ w tym zakresie jest uzasadnione. Podsumowując, czynność Zamawiającego polegająca na określeniu przedmiotu zamówienia w w/w sposób musi być uznana za czynność sprzeczną z ustawą, tj. z art. 232 kodeksu pracy, a wobec tego nieważną (art. 58 §1 kodeksu cywilnego w zw. z art. 14 ustawy).

Jednocześnie Odwołujący wskazał na naruszenie zasady zachowania uczciwej konkurencji wynikającej z art. 7 ust. 1 ustawy poprzez sformułowanie kryteriów oceny ofert

w sposób uniemożliwiający zachowanie uczciwej konkurencji, a konkretnie poprzez przyznanie decydującej wagi kryterium ilości placówek, jakimi dysponuje Wykonawca. Zamawiający określił minimalną ilość placówek, jakimi musi dysponować Wykonawca, by spełnić warunki udziału w postępowaniu, równocześnie jednak sformułował kryteria oceny ofert tak, że wygrywającym musi być Wykonawca, który dysponuje największą liczbą placówek. Liczbę punktów decydująca o wyborze oferty może bowiem uzyskać ten, kto uzyskał stosunek liczby placówek do najwyższej wskazanej w postępowaniu równy jeden. Jest więc oczywiste, że taki Wykonawca może być tylko jeden. Takie skonstruowanie sposobu oceny ofert nie znajduje uzasadnienia i nie jest usprawiedliwione interesem Zamawiającego. Potencjalni Wykonawcy nie są w stanie w żaden sposób "zneutralizować" wagi kryterium ilości placówek, skoro Zamawiający przyznał mu aż 70 ze 100 możliwych do uzyskania punktów. W celu wyrównania szans musieliby zaproponować realizację zamówienia znacznie poniżej granicy jego opłacalności, a przy tym nie ma uzasadnienia przykładanie przez Zamawiającego aż takiej wagi do kryterium ilości placówek. Odwołujący się zwrócił uwagę, iż na stronie Urzędu Zamówień Publicznych można znaleźć opinię prawną dotyczącą stosowania art. 15 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji do postępowań w sprawie zakupu bonów towarowych. Wynika z niej, że bony nie mogą być oferowane poniżej ich wartości nominalnej. W tym stanie rzeczy jednym faktycznym kryterium oceny ofert będzie ilość placówek, w których można zrealizować bony (70 pkt), a inne kryteria stają się fikcją. Zamawiający może, owszem, określić, że Wykonawca ma posiadać określoną ilość placówek, ale nie może jednoznacznie wskazywać zwycięzcy przetargu poprzez ustalenie, że wygrywającym jest ten, kto dysponuje ich największą ilością, a do tego wniosku prowadzi regulacja SIWZ. Kryterium ilości placówek jest bowiem w niniejszym postępowaniu decydujące, co bezzasadnie zawęża krąg Wykonawców, a nawet może sugerować podmiot, który otrzyma zamówienie.

Konstrukcja kryterium oceny ofert zawarta w SIWZ prowadzi do absurdalnej sytuacji, nawet bowiem gdyby wykonawca oddał bony za darmo i jeszcze dopłacił do oferty nawet 100 milionów złotych to i tak przegra z wykonawcą X. Podsumowując, przy przyznaniu decydującego znaczenia kryterium liczby placówek kryterium ceny pozostaje kryterium sztucznym, gdyż faktycznie nie ma ono żadnego znaczenia dla wyboru oferty najkorzystniejszej. Zamawiający może i powinien stawiać Wykonawcom wymagania co do przedmiotu zamówienia, jednak muszą one być racjonalne i rzeczowo uzasadnione (zob. np.: wyrok KIO z 13.08.2008 r. sygn. KIOIUZP 782/08, wyrok ZAUZP z 02.08.2007 r. sygn.

UZP/ZO/0-913/07 i UZP/ZO/0-943/07, wyrok ZAUZP z 27.07.2007 r. sygn. UZP/ZO/0-899/07).

Jeżeli wymagania stawiane przez Zamawiającego nie służą zagwarantowaniu prawidłowej realizacji zamówienia, a tak jest w niniejszym postępowaniu, nie mogą być uznane za uzasadnione, a ich wprowadzenie może zmierzać do ograniczenia zasady uczciwej konkurencji.

Odwołujący wskazał ponadto, iż posiada interes prawny we wniesieniu odwołania na zapisy SIWZ, które są dla niego niekorzystne, gdyż mogą utrudniać pozyskanie zamówienia (zob. wyrok KIO z 05.08.2008 r., KIO/UZP 754/08).

Skład orzekający Krajowej Izby Odwoławczej, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie, zapoznaniu się z dokumentacją postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w tym w szczególności postanowieniami SIWZ, po wysłuchaniu oświadczeń, jak i stanowisk stron na rozprawie ustalił i zważył, co następuje.

Krajowa Izba Odwoławcza stwierdziła, że Odwołujący legitymuje się interesem prawnym w korzystaniu ze środków ochrony prawnej, o którym stanowi art. 179 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Krajowa Izba Odwoławcza stwierdziła, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W zakresie zarzutu naruszenia przepisu art. 58 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93 ze zmianami) w zw. z art. 14 ustawy Prawo zamówień publicznych oraz art. 232 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21 poz. 94 ze zmianami), poprzez zastąpienie obowiązku zapewnienia pracownikom posiłków profilaktycznych bonami żywieniowymi skład orzekający Izby stwierdził, co następuje.

Przepis art. 58 § 1 k.c. stanowi, iż czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Tym samym artykuł 58 k.c. wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych. Funkcja tego przepisu zasadniczo polega na tym, aby zapobiegać powstawaniu stosunków społecznych sprzecznych z porządkiem prawnym i uznanymi normami moralnymi (Z. Radwański (w:) *System Prawa*

Prywatnego, t. 2, s. 222). Przepis ten odczytany a *contrario* może służyć także za formalną podstawę swobody czynności prawnych, wyznaczając granice tej swobody.

Odwołujący się wskazując na naruszenie art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego nie wykazał, jakiego przepisu obejście miało miejsce, co więcej zarzut, iż w wyniku przedmiotowego postępowania zawarta zostanie nieważna umowa o udzielenie zamówienia publicznego jest błędny. Po pierwsze, postanowienia specyfikacji istotnych warunków zamówienia nie są prawem powszechnie obowiązującym, a odniesienie do art. 29 ust. 1 i 2 Pzp jest niewystarczające, gdyż nie każde naruszenie wskazanego przepisu skutkuje nieważnością umowy w trybie art. 146 ust. 1 ustawy Pzp. Po drugie, w tej materii Izba zwraca uwagę Odwołującemu, iż zgodnie z art. 65 § 2 Kodeksu cywilnego w związku z art. 139 Pzp w pierwszej kolejności w umowach należy raczej badać, jaki był zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wynika więc z tego, iż błędne określenie przedmiotu zamówienia nie będzie w każdym przypadku powodować nieważności umowy (podobnie wyrok KIO z dnia 6 lutego 2009 roku, sygn. akt KIO/UZP 117/09).

Ponadto Izba podziela pogląd przedstawiony w wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2009 roku, sygn. akt XIX Ga 514/08, w którym sąd stwierdził, iż „(...) argumenty o naruszeniu przepisu prawa cywilnego dotyczącego zawarcia umowy są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nieistotne pozostają ustalenia, w jakim momencie dochodzi do „zaciągnięcia zobowiązania”. Jednak należy zaznaczyć, iż literatura i orzecznictwo nie mają wątpliwości, że odesłanie do przepisów kodeksu cywilnego w kwestiach nieuregulowanych w przepisach prawa zamówień publicznych nie dotyczy przepisów o zawarciu umowy, gdyż ustawa o zamówieniach publicznych w sposób wyczerpujący reguluje sposób zawierania umów w zależności od trybu zamówienia i nie ma potrzeby sięgania w tym zakresie do przepisów o charakterze ogólnym”.

Odwołujący się wywodzi skutki prawne nieważności umowy sprzecznej z ustawą wyłącznie na podstawie naruszenia przez Zamawiającego przepisów prawa pracy, a konkretnie przepisu art. 232 kodeksu pracy. Krajowa Izba Odwoławcza nie jest organem, do którego kompetencji należy kontrola przestrzegania praw pracowniczych, jest natomiast organem powołanym do rozstrzygnięcia w przedmiocie naruszenia przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. Skoro zarzuty odwołania, poprzedzone protestem nie wskazują czynności, czy też zaniechania przez Zamawiającego, prowadzących do naruszenia przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, czy też aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie, odwołanie w tym zakresie należało oddalić.

Odnosnie treści z opinii wyrażonej przez Dyrektora Departamentu Prawnego Głównego Inspektoratu Pracy z dnia 9 sierpnia 2007 roku, z której wynika, że *„Wydawanie przez pracodawców bonów towarowych byłoby w istocie zastąpieniem ww. obowiązku (przyp. dostarczenia posiłku (posiłków) o odpowiedniej kaloryczności celem zapewnienia regeneracji pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnie uciążliwych) wydawania posiłków lub dostarczania produktów przez wypłacenie ekwiwalentu pieniężnego. Niewątpliwie bowiem bony towarowe są substytutem pieniądza. Należy zatem stwierdzić, że wydawanie pracownikom bonów towarowych zamiast posiłków lub produktów jest niedopuszczalne”*, stwierdzić należy, że nie posiada ona waloru dokumentu ogólnego stosowania, jest jedynie opinią wydaną przez Dyrektora Departamentu Prawnego, nie zaś przez organ – Państwową Inspekcję Pracy Główny Inspektorat Pracy, ponadto odnosi się do interpretacji wydawania bonów towarowych, zaś przedmiotem zamówienia w niniejszej sprawie jest dostawa bonów żywnościowych (kuponów profilaktycznych).

Tym samym, argumentację Odwołującego się w powyższym zakresie uznać należy za bezzasadną.

Odnoszą się do zarzutu naruszenia przepisu art. 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych poprzez sformułowanie kryteriów oceny ofert w sposób uniemożliwiający zachowanie uczciwej konkurencji, Izba uznała ten zarzut za bezzasadny.

Zamawiający w dziale XXI specyfikacji istotnych warunków zamówienia określił kryteria oceny ofert w następujący sposób:

1. Cena oceniana brutto – 30%
2. Ilość punktów (placówek) handlowych i gastronomicznych ogółem w miejscowościach powiatu gliwickiego i rybnickiego – 70%

Ponadto w dziale X s.i.w.z. Zamawiający wskazał minimalną liczbę punktów(placówek) gastronomicznych realizujących bony żywnościowe (kupony profilaktyczne) na posiłki profilaktyczne – określając ją na minimum 8.

Zgodnie z przepisem art. 91 ust. 2 i 3 ustawy Prawo zamówień publicznych *„Kryteriami oceny ofert są cena albo cena i inne kryteria odnoszące się do przedmiotu zamówienia, w szczególności jakość, funkcjonalność, parametry techniczne, zastosowanie najlepszych dostępnych technologii w zakresie oddziaływania na środowisko, koszty eksploatacji, serwis oraz termin wykonania zamówienia. Kryteria oceny ofert nie mogą dotyczyć właściwości wykonawcy, a szczególności jego wiarygodności ekonomicznej, technicznej lub finansowej.”*.

Zamawiający ustanawiając ww. kryteria oceny ofert wypełnił dyspozycje art. 91 ust. 2 i 3 w sposób prawidłowy. Kształtowanie poszczególnych kryteriów oceny ofert nie jest działaniem dowolnym, a ich kształt musi mieć swoje uzasadnienie w istniejących potrzebach jednostki zamawiającej. W tym względzie przyznać należy rację Zamawiającemu, iż uprawniony on jest do prowadzenia postępowania (w tym ustalenia kryteriów oceny ofert), w wyniku którego nabędzie najbardziej użyteczny z jego punktu widzenia przedmiot, przy czym ocena tej użyteczności zawsze będzie miała charakter subiektywny, bo odnoszony do sytuacji i potrzeb konkretnego podmiotu. W przedmiotowym postępowaniu, kryteria oceny ofert mają na celu wyłonienie wykonawcy, który poda w swojej ofercie jak największą ilość placówek handlowych i gastronomicznych. Spowoduje to swobodny wybór placówek handlowych i gastronomicznych, w których pracownicy Zamawiającego będą mogli realizować bony żywieniowe (kupony profilaktyczne).

Dodatkowa argumentacja podniesiona na rozprawie przez Odwołującego się, dotycząca faktu, iż cena podana w ofercie nie może być niższa od wartości nominalnej bonu żywieniowego, gdyż będzie powodowała naruszenie przepisu art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami) powodująca, iż *de facto* kryterium ceny jest stałe dla wszystkich – jest zdaniem Izby bez znaczenia. Bez znaczenia jest również, zdaniem Izby fakt, potwierdzony przez Odwołującego się dowodem w postaci pisma z dnia 14 listopada 2008 roku z Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Departamentu Polityki Konsumenckiej, iż czynem nieuczciwej konkurencji jest utrudnianie dostępu do rynku małym przedsiębiorcom również poprzez emitowanie oraz realizację znaków legitymacyjnych podlegających wymianie na towary lub usługi o cenie przewyższającej wartość nominalną znaku.

Reasumując, Zamawiający określając kryteria oceny ofert kierował się aktualnym brzmieniem przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, mając jednocześnie na względzie cel, jaki pragnie osiągnąć organizując i przeprowadzając postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego.

Zdaniem Izby zarzuty naruszenia przepisów art. 7 ust. 1 oraz art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, a także art. 58 § 1 kodeksu cywilnego w zw. z art. 14 ustawy Pzp oraz art. 232 kodeksu pracy, nie potwierdziły się.

W związku z powyższym, na podstawie przepisu art. 191 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 191 ust. 6 i 7 ustawy Pzp, czyli stosownie do wyniku postępowania.

Stosownie do art. 194 i 195 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655) na niniejszy wyrok - w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych do Sądu Okręgowego w **Katowicach**.

Przewodniczący:

.....

Członkowie:

.....

.....

* *niepotrzebne skreślić*